

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Indledningsvis vil jeg gerne opridse baggrunden for den 2. Nordsøkonference, som afholdes, som det blev meddelt for lidt siden herfra, i London den 24. og 25. november i år.

Den 1. Nordsøkonference blev afholdt i Bremen i 1984 på initiativ af Forbundsrepublikken Tyskland. Konferencen skulle bl.a. tjene til at sætte mere gang i drøftelserne inden for de internationale havforureningskonventioner, som dækker Nordsøområdet. Det drejer sig bl.a. om Pariskonventionen, som regulerer en landbase- ret forurening af Nordsøen og Nordvestatlanten, om Oslokonventionen, som regulerer dumpning og havafbrænding i samme område, og om IMO – det er Den Internationale Maritime Organisation – som bl.a. regulerer skibstrafikkens forurening på global basis. Konferencen skulle desuden sætte fokus på Nordsøen som et værdifuldt, men truet havområde.

Den 1. Nordsøkonference førte til offentliggørelse af en videnskabelig rapport – eller rettere en samling af delrapporter om Nordsøen og dens forurening. Endvidere vedtog miljøministrene fra de otte Nordsølande den efterhånden meget omtalte Bremendeklaration, en erklæring, som indeholder en lang række punkter vedrørende reduktioner af kilderne til Nordsøens forurening. Nogle af reduktionerne skulle gennemføres af Nordsøstaterne på egen hånd, mens andre skulle diskuteres yderligere i havforureningskommissioner og føres ud i livet ved beslutninger i disse fora.

Storbritannien har påtaget sig værtskabet for den 2. Nordsøkonference, og forberedelserne, som alle Nordsøstater har deltaget i, har nu stået på i knap to år.

Der kan ikke herske tvivl om, at den store offentlige interesse for Nordsøkonferencerne gør dem til et velegnet forum for fastlæggelse af klare, overordnede mål, som kommissionerne bagefter kan sættes til at opfylde.

Til at forberede den 2. Nordsøkonference har der været nedsat to arbejdsgrupper: en teknisk-videnskabelig arbejdsgruppe og en mere politisk orienteret arbejdsgruppe. Arbejdsgrupperne har haft til opgave at udarbejde en videnskabelig rapport over Nordsøens miljømæssige status og eventuelle problemer. De har endvidere udarbejdet udkast til en redegørelse om, hvorledes Bremendeklarationen er blevet gennemført. Endelig har arbejdsgrupperne ud-

arbejdet et forslag til den ministerdeklaration, som det er tanken skal vedtages på den 2. Nordsøkonference.

Arbejdsgrupperne blev i juni 1987 færdige med den samlede statusrapport over Nordsøens tilstand. Denne rapport er allerede offentliggjort og sendt til interesserede myndigheder og miljøorganisationer. De otte nationale bidrag, som rapporten bygger på, vil blive offentliggjort i forbindelse med konferencen. Indholdet af det danske bidrag er dog allerede kendt af interesserede miljøorganisationer og -myndigheder, idet Miljøstyrelsen, som stod for det praktiske arbejde, har holdt tæt kontakt herom med disse organisationer og myndigheder.

Den samlede statusrapport peger på følgende problemer: For det første ophobning af giftige eller ikkenedbrydelige stoffer – det er tungmetaller, organiske forbindelser m.v. – i vandsøjlen og bundsedimentet i områder som Vadehavet og Tyske Bugt. For det andet forøgede koncentrationer af næringssalte, bl.a. kvælstof og fosfor, især i kystzonen fra Holland og op langs vores vestkyst. For det tredje olieforurening fra ulovlige udledninger eller ulykker.

I rapporten lægges der vægt på, at sådanne uønskede påvirkninger af miljøet kun optræder i begrænsede regioner, og det understreges, at der er behov for forbedrede overvågnings- og forskningsprogrammer, for at man bedre skal kunne kortlægge omfanget af og eventuelle sammenhænge med forureningsbidrag fra forskellige kilder.

Arbejdsgruppernes redegørelse vedrørende efterlevelsen af Bremendeklarationen har form af en gennemgang af deklARATIONEN med angivelse af, hvor der er gjort fremskridt, og hvor der stadig er uløste problemer.

I redegørelsen konstateres, at der er sket meget siden 1984, men at fremskridtene har været ujævne, og at deklARATIONEN ikke er efterlevet fuldt ud.

Arbejdsgrupperne har fundet, at der fortsat er behov for yderligere skridt for at nedsætte udledningen af farlige stoffer til Nordsøen såvel fra land som fra atmosfæren, for at fremme anvendelsen af ikkeforurenende teknologier, for at beskytte de særlig sårbare områder af Nordsøen, for at nedsætte udledninger fra skibe og offshoreinstallationer, for at håndhæve allerede vedtagne regler og endelig for at opbygge en bedre videnskabelig basis for vurderingerne af Nordsøens tilstand.